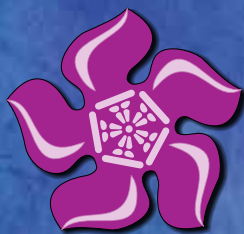

33KAJ

The title '33KAJ' is written in large, bold, blue letters at the top of the page. The letters are decorated with small, detailed drawings of birds and leaves. The background of the entire page is a watercolor-style illustration. It features a landscape with rolling green hills, a church with a tall, pointed tower, and a tree on the right side. Several birds are depicted in various poses: some are flying in the sky, one is perched on a tree branch, and others are on the ground. The color palette is soft and pastel, with shades of blue, green, yellow, and pink.

Plava čkomina

At the bottom of the page, there is a detailed illustration of two blue birds, likely blue tits, perched on a patch of ground with some grass and small plants. One bird is facing left, and the other is facing right. The background behind them is a soft, light blue wash.

ZELENI
BREGI
ZELINE

**Plava
čkomina**

33. RECITAL SUVREMENOGA
KAJKAVSKOGA PJESNIŠTVA
“DRAGUTIN DOMJANIĆ”
- SV. IVAN ZELINA 2014.

Priredio
Dr. sc. Ivo Kalinski

Sveti Ivan Zelina
svibanj 2014.

Mala biblioteka
»Dragutin Domjanić«
knjiga 73.

Nakladnik
Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina

Za nakladnika
Ivica Kukovačec

Urednik
Dr. sc. Ivo Kalinski

Vizualno rješenje naslovnice i ilustracije u zbirci
Beatricia Tadić

Naslov zbirke
- prema pjesmi Tomislava Ribića

Grafičko-tehnička priprema
POU Sv. Ivan Zelina

Tiskano u 500 primjeraka
Tisak i uvez: Tiskara Zelina d.d.

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu Nacionalne i
sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 878516.

ISBN: 978-953-6540-60-0

Plava čkomina

Na natječaj 33. Recitala suvremenoga kajkavskoga pjesništva »Dragutin Domjanić« – Sv. Ivan Zelina 2014. odazvalo se 100 autora s 413 pjesama. Ocjenjivačko povjerenstvo u sastavu: dr. sc. Ivo Kalinski (predsjednik), prof. dr. sc. Joža Skok i dr. sc. Božica Pažur, odabralo je 59 pjesama za objavu u ovoj zbirci.

Pjesme su poredane abecednim slijedom autorica/autora.

Kazalo

Predgovor

Ivo Kalinski:

Od "slatke" utopije do "brutalne" distopije IX

Larva vu mene

Ankica BISTROVIĆ: Babice na kipeco	13
Zlata BOGOVIĆ: Megleno jutro	14
Božica BRKAN: gda si ležem na zemlu	15
Maja CVEK: Jemput, moj riđane	18
Željka CVETKOVIĆ: Krv namišlene pesme	19
Anica CVETNIĆ DIMITROV: Larva vu mene	20
Sanja DAMJAN: Sinokoša, lopoč, luščinje, morje...	21
Milan FRČKO: Sigečki jarki	23
Goran GATALICA: Prekobrcnul se sviet licitara	24
Božidar GLAVINA: Odnekod...	25
Branka GRAKALIĆ: A kaj ti je Kaj	26
Vinko HASNEK: Puspravlanje ljetine	28
Vinko HASNEK: Pregledavanje albuma	29
Sanja HERING: Vreme potraćenih reči	30
Snežana HIŽMAN: Presušam	31
Marija HLEBEC: naj hvužgati luč	32
Ana HORVAT: Črno-beli čas	33
Nada JAČMENICA: Tata	35
Branka JAGIĆ: Droteni prstenec	37
Branka JAGIĆ: Pučem drač	39

Kapela vu kljeti

Božica JELUŠIĆ: Zdigni me	43
Ivica JEMBRIH COBOVIČKI: Kmična zorja	44
Tomica KOLAR: Popiefka po certi	45
Emilija KOVAČ: Lamentacija Gospi	46
Emilija KOVAČ: Tve reči, tva vojska	48
Željko KOŽARIĆ: Otprem joči	49
Zlatko KRALJIĆ: v mloju crtam	49
Ivan KUTNJAK: Verbum caro sicut vu mese zakoljena	51
Ivan KUTNJAK: Čerevojedna (kajpagda: popefka)	53
Đurđa LOVRENČIĆ: Lepice	55
Zdenka MALTAR: Una jena i jezer unih zo zercala vu me gledečih	56
Zdenka MALTAR: Jutro, polne, nuoč, nuoč, nuoč	57
Vesna MATEŠA: čuček moj	59
Vladimir MIHOLEK: Globalni drač	60
Milivoj Pašiček: Greh do greha	61
Denis PERIČIĆ: Dedek IV: Stalingrad	62
Denis PERIČIĆ: Dedek VI: Krim	64
Ivan PICER: Kre Galoviča	65
Ankica PICULEK: Brezhižniki	66
Zlatko POCHOBRADSKY: Strah	67
Vladimir PODGAJSKI: Kapela vu kljeti	68

Pesmohrana

Darko RAŠKAJ JALŠOVEC: A kam ve ide	71
Tomislav RIBIĆ: Plava čkomina	72
Tomislav RIBIĆ: Merzle robače vetra	73

Tomislav RIBIĆ: Kipec vu iskanju žitka	74
Tomislav RIBIĆ: Homo volans	75
Tomislav RIBIĆ: Čkomina vu hoste	77
Tomislav RIBIĆ: Armagedon	78
Slavica SARKOTIĆ: Gda veter ziblje šiblje	79
Slavica SARKOTIĆ: Libela	80
Zdenka SOKALIĆ: Po mere	81
Željko SPORIŠ: Balada iz Zagorja	82
Valentina ŠINJORI: Presečke pralje	84
Valentina ŠINJORI: Pesmohrana	87
Valentina ŠINJORI: Zčas bu, ljubi, dnevnik	89
Kristina ŠTEBIH: Ofarbani dnevi	91
Vladimir Šuk: Pobožen ajngelov let	92
Antun TOMAŠEK: Pudiši ruožu dišeču	93
Mirna WEBER: Metuli plivaju	94

Predgovor

Od “slatke” utopije do “brutalne” distopije

Suvremeno kajkavsko (recitalno) pjesništvo, uostalom kao i pjesništvo na standardu, može se promatrati u rasponu od opisa i ispisa općih marginalija do opisa i ispisa egzistencijalnog straha. U tom rasponu **od - do** čitav je poetski svijet isprepleten! Po svemu sudeći razlike su jezične (!?), možda i stilizacijske: u jednih s više artizma, u drugih s više spontanosti.

Ma kakve poetske naslage bile, ili one nadolazeće koje će biti, u vršnih predstavnika suvremenoga kajkavskog pjesništva teško da će u prosječna čitatelja izazvati oduševljenost, što je, odmah je reći, pogrešno, ali da će ga staviti *pred zid krajnje zabrinutosti* - to svakako, to svakako da hoće, pa će on, čitatelj, u takvu slučaju ostati zapanjen, misleći da mu tvorac poetskog teksta namjerno u glavu gura tekst prepun progona, neku vrstu osobne stvaralačke paranoje. Kao: pogledate li lijevo ili desno, gore ili dolje, ezoterično ili egzoterično, pa čak i post mortem - spasonosni izlaz iz ovog lijepog svijeta naći nećete jer spasonosnog izlaza nema. Osjećaj progona i bezizlazja, sugerira ta poezija, ljudska je jedina stalnost. Ako je, kažu, *Riječ* ta koja je sve stvorila, ako je *Riječ/Logos* ta koja uvjetuje smisao bića – otkud onda pred nama i u nama apokaliptična sveopća dehumanizacija, otkud sveopće zlo koje sve nadvladava. *Tve reči, tva vojska/.../ te denu na križ/.../si legneš v nirvanu/ do kostja zaspiš,/ do čutil odhićenja/.../ i senjaš s celim srcem/ zurhožitje šteča/ lepo sveto/ niš* (Emilija Kovač).

To, i takvo *odhićenje* (to *niš!* na kraju), ta imanentno – i grozna i stvaralačka – egzistencija straha priziva u istom času i prošlost, i sadašnjost, i budućnost, također sve naše ljubavi, vojske, ratovanja, klanja i ubijanja, patetična cmizdrenja, potrebe za stvaralaštvom, potrebe za rušenjem, potrebe za oživljavanjem tradicije i potrebe da se po njoj pljuje itd., to *odhićenje* protest je i prkos, elegični strah i spas od svake moguće, i buduće, vizionarske grozote: *Tenje mertvih šepesaju črez sen na mehkim cajgerima noći/.../ pred nami je sam pruga po kojoj zdavnaj ne pela cug/ I plava hosta horvacke čkomine* (Tomislav Ribić).

Post festum, posljedice su strašne, naricaljke nad takvim životom ratnog i neratnog bestijarija u punoj su formi. Zapaziti i izreći svoj izgon zla iz ljudske prirode - što drugo pjesnik može!?: *Jaj si ga mene ka/ Mene ka si jaj si ga/.../ Gladna su nam pola pusta/ Mrzle jesu vapelnice/ Žene jaloviju/ Jaj si nam ga/ Jaj si ga* (Valentina Šinjori).

Dakako, može pjesnik tu našu, i općeljudsku, prekrasnu (s)tvornost ironizirati smještavanjem u groteskno gnijezdo (Ivan Kutnjak) ili je na narativan način povijesno rekapitulirati (Denis Perić) ili se sve to skupa svodi na *onečovječivanje, globalni drač: Ma kakva reciklaža/ čistilišče, prečistač./ Ja sem nula, i nikaj/ smetje, globalni drač* (Vladimir Miholek). I zato nimalo čudna nije pjesnikova (Milivoj Pašiček) konstatacija da ovaj svijet i nije drugo doli svijet u kojem caruje *Greh do greha: vsi ti kumri i krmeljivi omeglavci/ pezdači i silnjaki/ Kaj spod larfe se skrijeju/ Znovič bi šteli lizati oltara/.../ Spod galgah klečiju i boga moliju/ A vrage su ih vabili/ I sfundati jih je treba/ Faljen budi Jezus Kristuš*.

Na koncu konca u svojim boljim trenucima okrenuti se je *zemlji/Zemlji, koja simbolizira majčinsku funkciju: Tellus mater. Ona daje i uzima život. Jedina stvarnost koja, reći će pjesnikinja, evocira život i smrt - prirodno: gda si ležem v zemlu/ v svoju zemlu/ ležem si kej na zemlu/ голу/ zgrabimo se i prepanemo jena v drugu* (Božica Brkan).

U mnogih pjesnika/pjesnikinja s punim emotivnim zanosom protrčava dašak iskrene ljubavi, ljepote, izmjena sna i jave, i pritom atributi utočišta vape za nečim što bi, unatoč sumnji, trebao biti uzvišeni pijedestal: *prosim te naj još hvužgati luč* (Marija Hlebec).

Umjesto zaključka reći mi je da suvremeno kajkavsko (recitalno) pjesništvo, osim kulturnog posredovanja prema standardu, sve više *iskazuje i živi*, i to vrlo uspješno i prepoznatljivo, paradoks u procijepu vlastite egzistencije: s jedne strane, sizifovski napor za očuvanjem samobitnosti i, s druge strane, stalnu prijetnju pantagruelskog prožiranja tehnokratske menažerije.

Ivo Kalinski

Larva vu mene

ANKICA BISTROVIĆ
Koprivnica

Babice na kipeco

Sparina peklena dihati ne da.
Švic teče čez oči žareče
i cedi se za nodre.
Babice f hlodo šlabekojo,
dvečerko čakajo, kijklje poftajo,
propuh šmiga čez robače
i suši švicane gače...

Sparina jih je čistam hmorila.

Huncmut sosed namotal šurc.
Hlače spustil do kolen.
Na kipec vas bom del!

Je kaj musiknolo,
je kaj viselo il v zrok dletelo?
Pitala je babica i dale poftala kijkljo.

Megleno jutro

*M*egleno jutro, a meni
na hrptu devedeset tri
lučem vu blede svetlo
kaj iz krušne peči blesiče
baš tak kak se negda blesikalo
dok moja Treza još živa je bila.
Zmislim se kak denes lepe je bilo
dok smo hodili v derutni melin
još zadnji f selu kaj se obračal na vodu
a ona je vu belom oblaku od mele
fletno vezala vreče i devala vu kut.
Več su me onda bolela pleča i noga
pa joj nisam od koristi bil
pomagal joj mladi je mlinar
dok sam ja f kutu poskrivečki pil.
Niti dreva joj cepal nisam
mladi je šumar za to prevzel brigu
travu je kosil, frezal gorice
a ja sem samo čkomel
i v megli skrival svoje lice.
Hranila me fino, nebrem reči
nosila mi pečenu čuču i domači kruh
iz naše krušne peči
no jesti mi baš i nije se dalo,
da pri semu drugi prste ima
to celo selo je znalo.
Nišče nije mi kriv
ja stari zel sam mladu snehu
da nije hmrla od upale pluć
i denes bi bil podvrgnut smehu.

gda si ležem na zemlu

*g*da si ležem na zemlu
samo na zemlu
nit kober pod se ne metnem
a tekar je prolecka
(z jenem okom vidim mama čisti polski radič
još ne vreme ni da bi prepukavala prolecku šalatu
na vrčaku)
i još zemle sneg diši črez kožu
još (kak ni mi) ne snela zimski kožuh
tekar se sprema nalegati gusto kej nova uskrсна
sukna
tekar se budi tekar kej z narkoze dohadža k sebe
ne svilna kak si mislim da bi več morala biti
tekar na se meče svoj prvi šlafrok
zelenec prelevanec
zvlečen z blata

gda si ležem na zemlu
kej gda v more vtekнем prst
mi se čini da celi svet čujem
morem je napipati z nogami kamejne na medža
(kej je to treba)
čak i pobrano v suhozide tam negde vragšigajebi
de
de sem bila samo na slike
v knige
v ruka imam nejni treset i kosmata dena čretov
i tam malo više de se milazi z nebom da se se
plave

kej poflebana kej debela zimska postelina pri
zajnom prajnu
i pred topline
gda je više tuha ne treba do na kesnu jesen
mej prsti ju imam žutu masnu tu i tam krvavu
i crnu v prašinu zasušenu i zgorenu
kej letne plaftiče na luftajnu

gda si ležem na zemlu čujem i miša
kak vrag mali glocka positno ništi kej smo veto
posadili
i zemla mi govori kak i on mora živeti
čujem krta kak krti krutorovec
i kojna kak lovi galop
i lemeš kak duži brazdu i motiku i zubače
mi je čuti i travu kak šumi sama mej sobu
i kosu
i šenicu kak ide van i kak je zrno posle naleva
i plajdu kej bu potukla se kej dospe
i kosti lucke kej nemaju kam prejti
i daline dalke dalke kak se daliju

gda si ležem na zemlu
ravnu
de bilo
čujem kak more šumi pod menu
šepiče šepiče
se misleč da ga nem čula
a če i bi da ga ne razmem

panonsko more moje kej su od nega samo čreti i
blato i bati v jama ostali
i mi
tu i tam se razleje samo da pokaže da je spod
nami
i de je se bilo
da si ne bi nekej drugo mislili
kak smo ga spretirali jel je otišlo samo
i da znamo da se kej god mi napravili ne dalo
spregraditi
i zesušiti
če mi i zaboraveli da još je v nami negve glibline
i kak to v gliboko i kmično čovek more prepasti
če ne pazi i staje kam bilo ni ne misleč
i leže tak de bilo

gda si ležem v zemlu
v svoju zemlu
ležem si kej na zemlu
golu
zgrabimo se i prepanemo jena v drugu
i zalejemo jena drugu
i ja si mislim kak je glatka i mekana kej postel
kej testo za pekmezaču
i popravim si ju pod glavu kej vankuš
i sejnam gliboko gliboko
i šparam si sejne
za potle
kej bolše jelo
da mi dukše šepičeju v vuho

MAJA CVEK
Zagreb

Jemput, moj riđane

*J*emput buš spešal, moj riđane,
a nišće ti nebu česal grive
na zlatom soncu plamteče
i gdo zna kaj buju gledale
tve oči tople, žaleče.

Jemput gda mineju cajti,
o tebi buju senjale brazde,
zaradi tebe škripel bu plug,
iskrila bu soza na obrazu gazde
gda te zazove, v zalud.

Jemput i cveteki z tvoje orme
povehnuli buju baš fsi;
pisani, srebreni i zlati,
a nove motorne trubentaše
kinčili buju veseli svati.

Jemput, gda v cik zore
pokorno otkasaš z dvorišča,
zahrži glasneše za zajdni put.
Naj ti bu zbogom moj riđane,
lehek naj bu, barem taj put.

Krv namišlene pesme

○ Mliekeko z visin.

Podroagan arlekin
priek drvene kolic
koare kroaja.

Z vusnic krvoari
i klokče sloboda.

Otpuščen je veter. Nit početka, kraja..

Več prvu, drugu,
trejtu i četrtu večer
krv namišlene pesme
maslinasto teče.

Znoa ona predobro
zoakaj bu pretekla.

Kud, kam, kak i kaj – zelenkasto se reče.

Nek nam bu i zelen
i melen ovaj sviet!

Za svegda smu složni
v astral putovati:
lebi kruva v krušne peči,
bosi na žarafke:
sretniki i patniki, sestre i arlekinski brati.

Larva vu mene

Vu te zakotke, negde vu mene
Čuči drugi čovek.
Dudi i čaka.
Koj čaka?
Morti netere drugo nadohajajoče vrijeme,
Nekakof znak, glas z notrine
Da ga zbudi.
I koj onda?
Morti z dogoletiešne larve čkomeče
Žide pilek,
Šari, liepi.
Si ga bodu gledeli,
Pleskali mu,
Vidli kak se igra
Z vetrom i soncom,
Z dišečiem cvietjem.
Preprhava s cvieta na cviet,
Sem na oku jen jedini dan.
Zutra ga više ne bo!
Pak se bo zamotal
Vu tiejnke niti pavočine,
Zavozlál i zaspal.
Pak bo larva čkomeča, speča
Vu mene ostala!

SANJA DAMJAN
Koprivnica

Sinokoša, lopoč, luščinje, morje...

*g*da napišem
sinokoša
paper mi diši
na sinokoše detinstva

gda napišem
lopoč je precvel
ja sem tam na
svoji grabi
na svojem sprudu
i vidim te kak
bereš za me
najlepši cvet

gda napišem
luščinje
setim se kak smo
žmfeko delali
kak smo ručno
brali kuruzu
trebili ju
i na plečima
nosili v koš
a itak imam rada
svoje detinstvo

al' gda napišem
morje
moja senja stiha zdehne
i ja znam da mi je
tam iti
da mi je tam
vmreti
tam je moja sol
moja sinokoša plava

MILAN FRČKO
Koprivnica

Sigečki jarki

Tu gdi se Bednja vu Dravo pretače,
tu se duša vžije božjega mira.
Tu dravski vali senjavo zobače
vrbama kojima veter stalno ofira.

Pavuk srebrnim pavočinjem zrak šlinga
se dokle segnejo Sigečki jarki.
Kos je fučnol i mam se megla zdigla.
Ve čez zeleno listje prti blesk žarki.

Tu se vuskrsli Jezuš saki čas glasi.
Kralica Hrvata za sakoga pita.
Neje zviška znati kak se greh gasi.

Crleni maki, plavo cvetje i žita
odnavek so najlepša podravska slika.
Vu njoj je i čon kaj dremle spod vrbika.

Prekobrcnul se sviet licitara

(v tri pevanja)

nojsim sreču povienu vu licitarske grudi/
vu nutrini počivle mi slatke serce z oblizekih ljubafi
šlampaste tam z visuokih vej bistrička zorja rudi/
naklon preštimane duše blešči vu očih kak prela
prekobrcnul se sviet licitara črez prec, prec stara sela/
vu pelnice ledvene duša nojsi gvirc ot kasnega lieta
literatuš Ozimec je vužgal perom ničesinu svieta/
po vulicah jesen scifranim trumbetam šumeče
odzgor dihanje buožjih skuti k još jenem proščanju/
na bogečke vugle prekobrcnul se sviet licitara
cirkvene zvone miluje vu Bistrici saku, saku senju/
koturaju se nekam minuli versi naravskih dara
po cajtu curečem, po listju šumečem/
nojsim ime licitara vu zdieni sviet
kak da šepet veja prene serce vu piknjaste jutre/
ciele serce muoje zaigra kak kries ivanjski
prek muoji obloki prekobrcnul se sviet licitara/
vu memljive stihe vetrekom samine

Odnekod ...

*Z*rak zeleno deši.
Na polju se blato suši,
a misel nekam gori beži.
Tu i tam,
malo stane,
kratko,
jer pazi
ka nazaj na zemljo ne pane.

I dojde odnekod pak
čisto,
malo dete
i ono vreme
dok pod oblokom
črešnja cvete.

A kaj ti je Kaj

Je... da te pitam
a kaj ti je taj Kaj?
i zakaj je Kaj kak Kaj?
zapraf...
zakaj je Kaj Kaj,
a zakaj ni nekak
nekaj taj Kaj,
kaj se vleče denes kak smeče
se žnjim pohitavle kak da je to nekaj
i neki Kaj, kaj nigdar ni bil Kaj
čak mi taj Kaj vuha čuple
kaj oni kaj ne znaju kaj je Kaj
zmešancije delaju, pak se rugaju
da im je čist dosti tog Kaj
a ja vam velim:
da je baš taj Kaj
onaj Kaj kaj je i ve bu tak
ampak su svi znesli i podnesli
kaj imaju brigu kaj bi taj Kaj
ftrnuli, napuhali i spalili,
jer im taj Kaj
zvučí navek opasen kak zmaj

a ja vam velim da je taj Kaj
baš tak nekak,
kaj je taj Kaj onaj
kaj je pravi domači Kaj
ak ne razmete
kaj je Kaj
a ne kaj je ve Kaj, bu nekaj
kaj bu il kaj nebu
al Kaj bu ostel navek
naš lepi Kaj.

VINKO HASNEK
Glavnica Donja

Puspravlanje ljetine

*P*ospravlame
dišeče sence
za dogu zimu vijavicu snežnu
kurižnak vu mleku
za zamilovanu decu ledičnu i nežnu

Drobni trček zaraščen vu trave drubi se
budne seme vu svesti šuška

Lefki potni zbregec
diše mej rožami i cvetjem

Vojzek zible
ščuricova popevka raspasla polske noči
vu nebe vuprte noči
z serca
gledeti zvezdice vu svetloči

Svitanje donaša nekaj novega
iza tega sonce svoju toplinu

Pospravlanje ljetine.
Predraga naša reč.

VINKO HASNEK
Glavnica Donja

Pregledavanje albuma

*D*eda snel albume
dobre ljubavi – rad gledim uspomene
to ti je nogometna vrsta
kolike njih ovde fali
a gde su drugi?
Dej me prenajdi
sad vidim stojiš ovde
imaš prekrížene roke
kak znaš da je to trener?

Teri su to kaj faliju?
Misliš kaj su nas napustili?
a opet tu pred nami zauvek njihova draga
spomen slika
ovak: of tu pročelavi kaj stoji
i of z dogemi lasmi
on bil vu ratištu
poginul – nesam ni znal
Ta uspomena podsječa

...ove su moji mama i tata
enda vesele nasmejal sem se.
Skorom sem pozabil
i oni su pokojni...

Vreme potračenih reči

*V*kalupljena vu kolotrage
zbledelih kalupi bez jeke,
potračena, slatkasto srcedrapajoča
a sejeno ona kaj ne da mira
i preganja nezgovorena
-reč-.

Spretočen vu ogrebotine
vu rane nezaraščene
nevidno hmirajuče zemle ,
zdhava zastavljenim cajgerom vure
-muk-.

Stoji vu zaledenom kipecu
odmaka od cajta kaj teče
i nekoga dragoga , blizoga
gdo trebal bi dojt
a ne dojde...
-vreme-.

Presušam

Modri kredenec v kuhnji
sakojačka duha
vriščiju kipeci zakeljeni ponjem
v kišti se suče skrajec kuruznoga kruha.
Zofkraj struže vedrica z vodom
šeroki ror se pigava, kadi zidana peč
pikeča je stolica z naslonjačom
po vdile se pomekuje stol
vu ti stari kuhnji ničesa več.

Ftegnem išče spehati
zacajhati z klajbesom
cajte štere presušam
pak je nazaj pospravim
tam kam spadaju.

Poslušam. Fčuhnuli su.

MARIJA HLEBEC
Krapina

naj hvužgati luč

Naj luč hvužgati...

pusti da persti
h kmici prebiraju
po žicah moje duše

još ti ne morem
paluknuti h oči
jer h meni puotek zviru
i teče čez lice
a ja nečem da ga vidiš

nečem da hvužgeš luč
i najdeš mi na licu
se trage buoli
se brazde samuoče
se zvirke ljubavi

naj još luč hvužgati
pusti da mi spomenki
stihoga spiju
zaklejeni h labirintu
mojega serca

pačakaj da zagernem
buolne trage
da paravnam
vegljave brazde
pačakaj da zvirak
bar male presehne

prosim te
naj još hvužgati luč

Črno-beli čas

ígra v obloku vužgana sveča,
mesec, prevrtljivec, pod strehu luče

rumen z obrazi vri vu veselju,
popevka se prelevle
kak v kupicaj vince

z trudni peti vuhajaju nemiri,
pisane kijklje se vrtiju kak zvrki,
štiri vogli hiže
drndaju se v smehu,
dobra se volja seje z škrlaki

saki se za svoje norčije briga,
zavozlano kolo na svoje obrača,
a cajnger na zidu,
rom tak za sebe,
čistam drugačku mužiku igra

čas vuhaja z lukjasti žepi,
speče brige se pomalem budiju,
strohi črez nered rajnkajo na rebra,
zamazane oči pok bistro glediju

i dosmiče se jutro,
golo i boso,
muči v obloku vgašjena sveča

mesec se ftopiv v staromu zdencu,
žive duše od nikod ga ne

pod lukjastom strehom
gluhi so koti hiže,
fčerošja se teja
v glažu gledi

Tata

*d*omači sapun i kudelja
šrafi veljiki
šrafi malji
drveni kljini i vosek
remeni i dihtungi
gumeni štopljini
žarulje i furnier
štriki i špage
komadi špiglja
paradne žnuorice
kolarski štrumenti i gurte
bajc i bronca
brusi i kljiesče
pile i špiesi
čavlji veljiki
čavlji malji
čavlji bez glavic
čavlji z veljikami glavicami
loj za sani
hakljeci za kugljice
kriška za buor
gumiljezung
štrik za žukalku
narbe, kvake i šalteri
za huobljiče
ključi, lokoti i riglje
kotuci za fierunge
ključanice stare
božične figurice

hakli za zid i ljuster
klamfe i pajser
šmiergljin papier
penzljini za malera
farbe željiezne
farbe drvene
farbe zidne i valc
male koštuljice
tersne škarje i nuoži
vejače veljike i male
uoljeje za pante
rafija i šuovi za paradajz
za červe i puže
nasadi za motike i zubače
njegve koštule po veljičine i farbe,
stari lamar, poljice i hobljipank

a ja bum
na koštulu svojega življejnja napisala -
Za tatu mojega:
fala velika
fala mala, naviek premala!

Droteni prstenec

Ograja zafriemala dvorišče kak dečke deklou
zaprstenuovane dvorišče do smrti drotove
dvorišče nemre pobeči z ograje / zadruotane čkomi
v noči (o)same kak vu črne tiente dvorišče ftopljene
od straa srce mou touče / soha ga prestraši
mesec znatiželjen dagda v dušu mou se nalukne
senek dvorišče zaspi
sousedof pes zalaje / dvorišče se prebudi / kaj je sejnjale
kmica mou sen pojijela
dvorišče opet zaspi / kak zajec vlovljen vu drot

jutre / sounce dvorišče prebudi
dvorišče gledí vun čez drotene kare rombe
privučile se na svojoj rešt
senek dvorišče se zopele na lesou / gledí na cestou
a nene / zmazane trde grde / ne idem vun
imam svojou zelenou cvetne dišečou blazinou
morem najnje ležati zaspati
sejnjati da sam na ceste / da putujem f koučije
a mojti me jenoga dana ograja sama pusti vun
ili ograja popusti / se raspustijou nejnji prsti
same nada same nada

ograjou čuvajou čistijou i od male skulice hrđe
čovek ograja te zaprstenuovala za svega slugou
ni bičakou ni slakou ni koračeca po ograje
ni cvetkou ne daš da se zopne po druotou
a ograja bi štela kinč i licitarske srčeka / al ne

ograjou dagda zakiti i najnje si male posedi leptir
žouti leptir
aa nie mou liepe na druotou / drot-kaves-krlietka
leptir gledí vu dvorišče / privabi ga cviet maslačka
kak ljubaf na prvi poglet ccc / za se cajte!
i tak žouti žutujou

Pučem drač

/pučem drač / pučem
mrvičke zemlje frcajou mi po rouka
de koja zleti mi po licou
čuvaj se oke / okeke!
pučem drač
spuknem ga
gledim mou korejnje
kak narisane bes falinge
zdravost liepe respoređena / srce jedre
se kak da me prkošljive gledi
posramiti me pruoba
savest zbuditi mi oče

trgam drač bez milosti / bez srca
a dračove srce
saki draček sebe srčen / svoje felje liep
sam sebe oče biti svojoj čuvar
bou il pekouči il smrdeči ratnik
obrana v zlu / opčuvati život svojoj
i po Bogu i po pravice ima praf
a ja pučem drač / ja “kosa - smrt”
trgam ga / trgam če drugač ne ide
zemlja mi špot šepče / *silnik nasilnik*
poklapim vuha i čkomim / debelekuožec

je / soudim dračou po moji paragrafi
nemre tu vu mojem vrtou rasti
ne na moji gredica
ne dam mou tu živeti
pred slabiešem dračekem igram se boga
a ja sem same čovek
a kaj to čovek

na ograje poskakuje vrabec / svedok!
a da nie premanduren buoži soudec!?
kaj govori njegov živ-živ živ-živ
aha / da bou drač opet živ

haha drač bou opet živ / drač bou opet živ
a čovek
liepa suknena krpa skrne
el to zemlja šepče / v zemlje se zapisane
zemlja pamti / zemlja se zna

Kapela vu kljeti

Zdigni me

Zdigni me veter, ti kišonosec,
Od travoslovlja navučitelj!
Kosmate huste ranokosec,
Zežganog gartlica osovitelj!

Zdigni me, zemlja vuhkonosna,
Ti fundamentuš postojanja!
Gdi blešči tvoja koruna rosna,
Moj koren srče nektar spoznanja!

Zdigni me jogenj, šilo goruče,
Zmožna je tvoja seprabitnost:
Gda žitku daješ potaknuče,
I f pepel sfundač kinč i sitnost.

Zdigni me, dragomast zavičajna,
Nek biče strto spomladi i zvrachi
Zrak medni, voda živodajna
I hižni duhi- pomagaci.

Zdigni me, ljubav plemenita,
V kmici si rela rasvetljenje.
Bratva je tvoja slast čudovita,
Orsaga nebeskog obznanjenje.

Zdigni me, ftica poletuča,
Ti slikotvorna Reč domača!
V kojoj sde cela moja duša
K zviranjku Vesmirskog svetla vrača!

Kmična zorja

*Z*akaj je zorja kmična,
zakaj ze sprefajnoga nam morja
hurdična herbija zviru,
a jegulja vsaka tatu je slična?
Vu žepe bi jim sela i Učka gorja...
Kam nam poti tečeju?
Od detinstva starost traje.
Ajngeli vsi k sebi perste vlečeju
ter nebeske senjaju Havaje.
Ma kaj,
dnevi naj kuražne tečeju!
Nebu, peklu v žepu
dno nemreš našlatati.
Za zvezdače zobmi se deržiš,
profiterijuš vu presude sadiš
ter anda na nogami,
kak spomenik,
stoječki zaspiš-piš-piš.
Domaja moja dična, zakaj je zorja kmična?

Popiefka po certi

Nie ke piše zel si je certu po keru draplje;
stuolec derveni, donešen stare hiže, dobrustoječi
– jen kamad
uoblak plastični, biele farbe, topluotudobruđeržeči
– jen kamad
tieglin z ruožami
– jen kamad
razglednica našega mesta: puolje, hiže, cirkva, guora,
se z nebam narunganim pokritu
– jen kamad
Nikakve duhe nie, nič nie čuti, nič za serkati, nič za tipati
samu olofka
– jen kamad
Triesneju vrata, došal je škuole dečec, fučka pozdravlja.
Buog daj, sinek! Kaj si onda nes duobil s kemije?
Nuo kaj dobiš či znaš se, ali ti se zmieša
– jen kamad!
avijuon z bielimi tragi, putniki letiju
s Frankfurta h Tel Aviv
– jen kamad
mladi jastreb na vietru balansiera, sprobavlje jedrilicu
– jen kamad
stupi, strujne žice i miejše ftice, nuotni papier
– jen kamad
nie ke piše, ke nema drugega posla pa h rujnu diela
inventuru, ke je se tuo kupil a broji i prebraja, pa bu se
tuo drugima razdielil, pustil i dal, još ne treba očali, se
dobru vidi i ma tak rad
– jen kamad

Lamentacija Gospi

♫ tom skolopendranskom svojom
gipkočom
i nesporedljivostjom,
dej me, te prosim,
po prsti, pesmaj i vusnicaj moji,
ti črenslovita,

z rečjom noseča,
pernata, idealna, sa fticasta,
ti, leva stran desnoga, jotec,
čer i Veronika,

z milostjopunim
svojim
birkastim srcem sedmeremi mači
prepičenim,
gratiaplana doloroza ti odičena
(moja)

z deset zrn skrovnosti,
po čobaj i prstima,
po senjaj 'kolobludeči
moji...

a unda
s temi svojimi *orapronobis* rečmi,
s *fiatmihiverbum*,
ti, zvrhovita moja,

ti zrok, stol i zrcalo, vino kreposti,
čist-blizu-čim-bliže-me
k sej, te prosim, na
prsi stisni me,
dej!

Tve reči, tva vojska

*T*voje su reči tvoji pesi,
vrbe i vanjkuši, do kosti i
vuh –
samo tvoje.

Te denu na križ, da *lepa si*
šepepetnu, zmožna,
sa srce si, voda si kruh i drevo si...
i ti si zapraf *lepa*
(i drevo i kruh)!

Se niš' ne bojiš:
dok idu prst po prst (tve reči,
tvoja vojska),
jedna
po jedna i saka bar za dve,

v jen glas prisežoč na tvoj
paternoster
sih deset saka za te i
za druge vse,

si legneš v nirvanu, do kostja
zaspíš, do čutil
odhičenja

i senjaš s celim srcem
zvrhožitje šteča
lepo sveto
niš'.

ŽELJKO KOŽARIĆ
Đurđevac

Otprem joči

*A*klopim joči pak se mislim
gde bi sada biti štel
k mami bi se rada stisnol
kaj me ne bi Krampus zel

Japo prijel bi za roko
k njemu stisnol se kak ftič
senjal senje pod blazinom
kak veseli fičfirič

Još bi rada bako splašil
zobe z čaše bi joj fkral
sestri jezika bi splazil
sosedu mandale bral

Otprem joči pak se zgledam
ali nikaj ne vidim
v memlu zapletene senje
bolje da se ne zbudim

v mloju crtam

Na bregu moure
v mloju smrdlivom
z prstom
obraze crtam
prvoga nacrtam
pa ga gladim
grdo gledijm
z šakom zbrišem
z srca ftrgnem
puzobim
drugoga pumalen
obraz mu gladim
ga dragam
grdo gledijm
z šakom zbrišem
z srca ftrgnem
puzobim
i se obraze
štere poznam
v mloju nacrtam
zodji paut grdo puglednem
z šakom zbrišem
z srca ftrgnem
puzobim i
zaspijm

IVAN KUTNJAK
Lopatinec

Verbum caro sicut in mense incedit

... potom su joj
in vžitnem telomešajnu zadeti z ajngelskimi
perotmi zanuhani nakaniti bili vudehnoti dušo ju za
rokico pelati kak mladoga metulčeka med štante
in srajmbe skrivati in perje ftikati in mlekecu gojiti
kervavomo poto cukati z rok
porinoli gdagda in zverijnaka se nasmejali gingavem
nogicam - naj se zželezni - bi si rekli se regetali
gda se je z divjemi levi nacukavala
ta novorojena nafriškozmišljena taaa... reč
in serž bitja nakajнена otkejlena ze švicnoga hrpta ta
sister bela ali z koteroga drugoga sela o'piyella
deta in ztaničnu jezgru presajeneg leta
ta teca vesela to gnezdo od gneč i vragoliji
i kajsačesa

poklam su ju – tu našu Я domaču
vojakom poslati pred puške štuke eroplane kak čmele
kaj su kol glave brnele... i žele i žele!!!! i gda je
z jočmi niz glaku a tejne in mrako daleč od
svoje postele i od svoje matere ta naša mica in kmica
za domom vzdihavala i basontuvala gda je
in senjah hliptala svojemo zviriščo-gavariščo fpičena
po goto v obitavališčo kač zvuzlanom in te nore
kataklizme ta naša – sosedova kata imbrecev miška
stari gašpar jura gda ga je med
šprajne šlajse i kolobare in droto – božek nam ne zameri –
ta naša pisana cifra gizdava lisa rescvetena
lipa budrovečka žuna kaj kluva i zuva drevo po sredine
žarečeželeča in in nutrine

ta naša... bimo rekli koteri vunshaja i korenine ima
i sveti sima ta naša posajenog skraja
gizdavega kaja srebrnina...

ju precedilo potlam vu zlahkotejne - hoblovijne
vu ijne porinolo na šamla zmržnene noge lovilo
v oblako z rokami zgubljenega deha mesilo vu
požirako ju začavljalo zateplo – a z neba se ... i sakojačka
druga nesnaga kaj človeka... na drvocepu senj
ju z cvetjum potem nadišalo - tu našu... ju z vojkami opš

...

nacvingetalo zi zadnemi hladnemi rajnguldeni z cirkvene-
ga

turna vu temnu grabu otkoturalo natrungetalo za
nekša buduča – kak nam je reklo na sprevodo - tu našu
kaj se ohlajena kak cifra vu štale kre maloga ica
kaj ga direkt vun z lica vu vekivečni
senek sneni skrila... ta naša nampačnorojena...
ta naša kupica švica potmajna mertvečka duha
znad strica frica ta naša - njijova
žota... petača v soldatske hlača - to vezda imamo
f čem zimamo: tu reč! a gluvo a ne... a glu iglu...
ywo mimmy @ nemo*... skačemo živo plačemo sivo

IVAN KUTNJAK
Lopatinec

Čerevojedna (kajpagda: popefka)

Ono z velšmercum

bilo je nekaj čistam... čista fantažja nemo rekli
patch work... pravo selejne duš črez purgativa
goste tuste ilovice kre zmržnene peči
dragomu bogu za hrptum - ta Fedra v želoco od gipsa i
tlaka vu kvakah našklecana kubura potlam pijanoga
žura kaj glavu spraska na tri-četiri i kervavoga
sleda ostavi za tri generacije
bila je mužeku sagdešna zvezda repača
a z glavu od kača

ono z velšmercum... čista igrača

naveke je – znaš ti sam dobro – tak je kak je
kak se je toboš a ono drugo se za pero ne prime
kajti spod baldahina cele se sele nigdar
do sita neje najele si svati kosmati – samo
neštarni pred vrati vu gospocke posteले tesno se
mužeku jeje naspati

ono... kak bi se reklo

z zlaaatimi slovni zna.... vito spovito vu povelje arke
buze et documenta znacifrane knjige antikvarjate
na kate kipce značipkane turne tališpane
pro u o zore zua abate mrežaste svode preambule i poš
operacije žene ga logije jeli si igda... gdo je
od toga beloga kruveka zobal...

a ono: štibra a ono: žuna v človečjemo
drobo i vu dne i v noči a ono eccheheria
@ suhi betek gnila jetra redkokervnoča teploča znad
tridesti devet sa šest z participacjum namesto
antipatetika duge noči žotih senj i tolvajuf pun šereg
pod postelum z kervave slame? ha, si si gda premislil?

i unda... naj mi nešče...

zgibo te i veltšmerc kaj nemo ono drugo...

kam bi mi uobče naš avstorovugerski
lirski subjekd napriliku vu ove naše klajnec gudure
@ škajnec zi kervičum zalezane krmežlekum zasejane
z obeščaščenum materjum vu suhah suzah kaj se
zahlikavle i staraj novinaj spoveda gda v hiže se posvit
vtrne si se pital kam bi si mi ze shiffum čajeka harolda...

... gda bi nazaj vu naš mozbiti ajngelski
zavičaj šteli i šteri bi vetri dopuhali ovu braceru
... da neje našega severca - svetoga komerca
vun z gverca kaj nam ga vnemar namesto
veltšmerca na naše sagdešne gajdalice
tak lepo i vredno kuhajo... uni naši dragi domači
svetli nebeski zaštitniki

Lepice

Te bile su lepice, veljike i šare,
Čistam mile kak metafulji.
Zasterle su oči, zemljate, skorjave,
Rascvele se po nami kervavi žulji.

Te bile su lepice h grenjke duoba
Da strusil se mrazem cvetuči drienek,
Da hbrali sme h beručke ke mogle se hbrati,
Otpuzloga latja šlajer tenek.

Te bile su lepice, mehke kril, pune praha,
Drobne i kerhke, klaruže su navajale zvuonke,
I mi sme letelji, i mi sme iskalji, i tak zgorelji,
Kak lepice zgubljene na sveklu peruonke.

ZDENKA MALTAR
Novi Marof

Una jena i jezer unih zo zercala vu me gledečih

*H*ora je diete moje, hora je
i naranda zorje več se prikrada vu sien,
pričin su risi kaj ih sonce kaže,
zjutri se na cigajnske, na lilije biele,
i nuoč vu dien.

Otpri žejne joči diete moje bogo,
fmij se v metulju, smehu.
Nikaj dvaput neje, vse je zavek jeno
v prahu puščave, komenu i dehu.

Zastri zercalo diete moje golo,
gdo zna kaj je sonce štelo.
Blesk v kristalu, nebo vu vodi,
tejnu kaj po svietu sama hojdi.

Hora je diete moje, hora je.
Z gluboke rieke raste dien
i tvoje nieme joči gore.
Pitaš, kaj je vu nami?
A Parke več tkeju nove nam zorje.

ZDENKA MALTAR
Novi Marof

Jutro, polne, nuoč, nuoč, nuoč

(dramolet *Kak se zvrăčiti od ljubavi*)

Jutro

Gdo zna kak se začelo azurno jutro tirati vu frož
z joblakom oroslanom.

Negdo je z gartlica donesel žmefku zaparu, rojžu
damaskenu

i na kaslinu ostavil knigu *Remedia amoris*.

Kričal je: Kaj Rimljan ima zo tem?

Ružil z vrati, potrl vsa stekla,

a krv je nadrobno kapala, kapala...

Polne (ONA)

*Ne vlezne med nas više nit solza, nit kletva, ni
rieč,*

a zrulila sem sončevo zlato za verige,

da se nemremo otrči,

kak dve zviezde na potu k istem snu,

dve piknjave žerafke vu tem mlačnem pepelu.

Zmrvila sem purpur i namalala si lice

da bi barsun rojža bila, mefka vrela svila.

Nuoč

Nuoč se truni v spanje, dihanje,

vusred srca, čela, tihoče.

Nuoč je korak, nuoč je smeh.

Nuoč se gniezdi v molitvu,

življenje, jabučni cviet.

Nuoč (ON)

*I nema pesme štera bi nas rad imela
peljala z sobom čez puščave,
letela z nami kak golubica
čez nedotekjeni sen skriti.
I rieči nema, tenehne svilne niti,
nit šepa, nit deha...
Kaj je zaresen moči vse pozabiti?*

Nuoč(ONA)

*V čakanju zorje, pramaletja, smrti,
Nuoči, ne truni se med nas.
I snieg i morje, nigdo ne tak sam.
Nuoči, dej nam čuti pramaleče
lahorek gda nojsi mu glas.*

VESNA MATEŠA
Zagreb

čuček moj

čuček moj
metuljček moj
falačec i grudica snega
božji volek
i tranik pun smeha
razlistala vrba
veter vu granju
raspoprevani ftič moj
i zvezdica moja
kaj puta mi kažeš
i sončeko moje
kaj nigdar ne lažeš
tak imam te rada
ti čuček moj
maslačkoč lampuš
i grudica snega
i tranik, tranik pun smeha
navek si vu meni
kak i ja pri tebi
kajti v sebi te nosim
i Majkicu Božju prosim
da ostane tak navek
čuček moj
i metuljček moj

Globalni drač

*B*om si predrl vuva
minduše navešal kak gevihte.
Šilke f čobe narival
lasi na 220 onduleral
na grafite celo telo tetoveral.
Hormone bom zburkal
bodo vreli kak krop
v žilo iglo suknem
bom živel turbo-kalop.
Bom živel, i te kak živel
ne bom ni nočko spal
dok v glave mi bo ničesa
ral i trifrtal.
Bodem dural dokleč zide
kak šekret-paper
pak z menom rit obrišo
z menom f šakto, na kvarter.
Ma kakva reciklaža
čistilišče, prečistač.
Ja sem nula, i nikaj
smetje, globalni drač.

MILIVOJ PAŠIČEK
Zagreb

Greh do greha

*G*reh do greha

Kusojebci i landrače, flundre i cafute
Vlačuge i palandre
Kaj zdavna zgubili su križe

Greh do greha

Vražji fačuki
Vsi ti penezolovci i gladnuši
Pezdljivi jalnuši i hračkolisci
Landrali su z vragom
A oprali bi se od smrtnega greha

Vsi ti kumri i krmeljivi omeglavci
Pezdači i silnjaki
Kaj spod larfe se skrijeju
Znovič bi šteli lizati oltara

Greh do greha

Pijani grešniki z goručom žerjavkom v ruke
Mošnjoresci i himbolajtivci
Kervave oči v črne luknje
Ogenj paklenski i božja kaštiga

Greh do greha

Spod galgah klečiju i Boga glediju
A vrage su ih vabili
I sfundati jih je treba
Faljen budi Jezuš Kristuš

Dedek IV: Stalingrad

Č to ti je bilo smešno
Gda smo pri Stalingradu našli
Horvatsko 369. pojačano pešačko pukovnijo
Dragovolce legionarje z Varaždina, Zagreba i
Sarajeva
Mi stari borci
Kajkavski Nemci z Dojnje Štajerske
Smo ih zajebavali da kaj oni znaju
O ratu i ratovanju

A bili so jako žalostni
Naši horvatski vitezovi
S 369. pojačane pešačke pukovnije
Gda postalo je jasno da Stalingrad
Neje naš zemalski raj
I da bumo ga verlo berzo zgubili
Ak smo igda na njega i pravo imeli

Onda smo jih težili
Da bumo ipak morti v tej bitki pobedili
A i ak nebumo
Pa kaj onda
Da bumo se obernuli na sever
I da bu za par meseci
V naše horvatske roke
Pala
Moskva

Onda
Smo se grlili i ljubili
Spili kaj smo jošče meli
Pak smo zapopevali
Mi *Horst-Vesel-Lid*
A oni
Liepo našo

Blizu su bili nekakvi romunjski vojaki
Kaj so razmeli srpski
Pak tak i nas
Oni su se vsemu temu
Stiha smejali

**Dedek VI:
Krim**

S dobro je bilo
Da so nas sterali na Krim
I da zapovedniki niso
Firera poslušali
Neg so nas vse na ladje deli

Ej Krim, Krim,
Lepi otok moj

Kaj? Neje otok?
Pa kaj onda

Ej Krim, Krim
Lepi otok moj
Malce mi je bilo žal
Gda sem zadni pot
Z ladje gledal
Kak se zopet vrača v ruske roke

Zanavek

O črno moje morje
Črno...

*A ja sem se onda vrnul doma
Vu svoj dragi kraj*

*Kak veli Kniga o Jobu
„Jedini ja utekoh da ti ovo javim“*

Kre Galoviča

*I*zkajoč zmisla spod površnosti i večno
plakajoč nad nebitnem.
E, da je mladost mogla mudreše stareti.
I samo se smejati, smejati ...
Smejati se semu, mesto plakati.
Kakva je to bila žofka slastičarnica!
Pona cukora i pona neznanja.
Jeden grozd, pijar vina, pojnva kostanja.
Šetnja vetrovitem bregom. Čkomeče roke trsja.
Odbežali kostanj.
Vu glavi se zbrčkano.
Zazvoni Galovič i moje bučno,
zlupano življenje kaj je čakalo lubav, drftaj
ili bar tak nekaj.
Počel sem mu ostavlati svoje tajne na čuvanje.
Vu glavi počel pisati romane pona poglavla,
preveč sumnje,
preveč ratov z svoje nesigurnosti
i večerov z povorkom upitnikov.
Vu glavi pisati pesme, a ni jeno savršeno.
E, da je mladost mogla mudreše stareti.
I samo se smejati. Smejati se semu.
Morti bi se nekaj nafčil ...
Morti mefkeše se nasloniti na njegovve široke
pleča i lepše zlejati joči na tinto z njegovoga pera.

Brezhižniki

*B*rez hiže i strehe
sad ste potepuhi.
Brez obroka, brez počinka,
zebe vas v duše i za vuhi.
Saki je dan skušavanje nuove,
gore je visoke, trde je dole.
Zajti van ste kože se ne more.
V pinklece na hrpte
vlečete železne verige,
čelenke vam držiju v španungu
mračne zvuzlane brige.
Onem "gore" i onem "dole",
onem "levem" i onem "desnem",
v praznem žepu kažete fige.
Živlejne tržite na semnu,
karta za ringišpil fraj.
Vrtite se bokci v švungu,
kad vrag bu došel po svoje,
vrtoče vožnje bu kraj.

ZLATKO POCHOBRADSKY
Čabar

Strah

*B*ajin se
šume.
Strah raste
v
deble.
Nevidliv.
Šutliv.
Debua gavarijo
tihu.
Bajin se
sjebe
v debleh.

Kapela vu kljeti

*B*ežim i zapiram se vu stolienu kljet
Kak sanjar i zanesenjak človeške igre
Odsuten vinobajter i pijanec samouk
Da ne lučem gracka provizorna življenja
Razbitu vojsku vu bitki za gole peneze
Iščem egzil po bregima matere prirode
Prvaka zagorske školice izpijanja stresa
Kustosa teri nagible kljeti prema soncu
Poslušam svoje vinske orgule na vietru
Baletni triptih kak tanca okoli brajdi
Ponizen vu hramu sem žertva dedovini
Božanski romantik kaj odganjam sotonu
Prosvetlen i progledan i čujen i prohoden
Pozablen od sumnjivcof z polusvieta
Skerbnik folduša človešle figure i popefke
Tuj mi je zvirek sudbine i međa kaosa
Moja parna mašina vupregnuta vu kočiju
Moj ozonski pas i kisik i magnet i lektrika
Posloženo življenje vu vojaškemu redu
I kljet i trs i galicijske bitke neslavnih
Kosturnice dedovini i vinske pretvorbe
Prekrižim se gda stopim črez prag kljeti
Moje kapele zvite čez plemensko drievo
Moj vierski red v nelagodi založene duše

Pesmohrana

DARKO RAŠKAJ JALŠOVEC
Lobor

A kam ve ide

*I*de čovek
jutre stoji
ide čovek
dan stoji

Ne čaka čovek
sonce čaka
ne čaka življenje
nuoč čaka

Ide čovek
nebe čaka
ide vreme
zemlja čaka

A kam ve ide...

Plava čkomina

*T*enje mertvih šepesaju črez sen na mehkim
cajgerima noči

Lomlive kreluti ajngela prevrčeju rieči, krhke,
lomlive

Vu zgusnutoj oktavi jutra srebro curi z komina

Den je plesniva hostija, srebrni tatoo na zemlini
posteli

Ledene čajpornice rasteju do neba i skrivleju sliku:

Rušiju fabriku prek pruge

Plava hosta čkomine se zaplela vu tvoje lasi
Polahko plezi i nese led vu moje pospano serce
Miris črne kave nese me vu več zgubljeni den
Gda bumo ostali brez posla

Pred nami je sam pruga po kojoj zdavnaj ne pela
cug

I plava hosta horvacke čkomine

TOMISLAV RIBIĆ
Varaždin

Merzle robače vetra

*S*am angel gvardijan more pred zorju prijeti veter za
roku
I sleči mu robaču , sivo merzleno
Malak z oblaka seje nevidlive kristale
vu kojima spiju rieči
Prevrčeju se vu fugu raspete divline na belo
posteli hoste

Sam sem vu brezkončnemu jutru
Mučim se z samim sebo
Brez posla, brez misli o tebi
Raspel sem dve rieči vu križalki
CARMINA BURANA

Pak sam na lotu fulal kombinaciju
Nejde mi denes
Kušencija tone vu jutro

Rieči goriju na papirju (pekleni znak)
Oblačim robačo, svečano poštirkanu, merzlo

Čekam te vu hosti divlih kostajnov
Z buketom plavega mraza na bradi
I sposušenom rieči vu gutu
Dok mi robačo liže merzli veter

Kipec vu iskanju žitka

Angeli se skrivleju spod vanjkuša
Nevidliivi prsti na mojoj koži otkrivleju tajne
zgublenog leta
Ne čutim jih
Odpireju se vrata drugEGA sveta
Denevir čučii vu kmičnemu grobu
Kocka se z žitkom
I šepeta: ja bi z tebom, ti bi z menom, ja bi...

Sprepitaivle čkominu naših telesa
Na vetru se njiiha trula lesa
Rieči hičene vu brezkončnu divinu
Zgublene su zanavek
Pomečeš inje, senje; pomečeš hostu rieči z praga

Zaplelo se jutro vu pobegu
Nišče nas ne čuje
Nišče nas nikaj ne pita
Kipec na pilu čkomi

Gledi nas
Pomalem se čudi i pomika

Homo volans

Slika prva: Vanzahajanje

Zaletel se homo volans z kule čutil je zrak, čutil je veter
Zaletel se vu noč, vu meglu, vu svoju tenju
Čutil je zemlu, čutil je travu; vu iskanju žitka, vu iskanju človeka

Slika druga:

Ponavla se vanzahajanje; znovič, leti znad kule
črni Sizif
Zaletel se...

Slika tretja: drugi put

Kmica, kmica, kmica, zrak-zemla, zemla-zrak,
Konec...kmica, topla kerv diši

Negdo beži vu kmico

(Se je to njemu neiztolnačno)

Razvlekel se srebrni plašč megle okoli mene
Nevidiliva roka razgrče mi put čez hostu
I hiti rieči kaj sipiju kak blagoslov
Topiju se na koži
Kaj se polahke ježi od mužike z ajfona
I kapljic vu kojima spiju reči

Duša varoša hmira, beskušencija se lepi za serce
Duha po hudodušnemu
Prevrnul se turenj
Gazim za malošem po vuskoj stezi
Popikavlem se po korenju
Bazilisk spi spod listja
Deneviri se preoblekli vu meglu
Ledi se kerv, nutrenje curi

Korenje me prati, zvira pred menoj z zemle
I prevrče se vu parkle
Popikavlem se, letim tri metra naprej
Nos se zakopal vu travu, listje, mahovinu
Ležim
Čutim čkominu vu duši
I zdižem se lahki kak megla vu zrak
Jena slika se vu možganih ponavlja:
Homo volans
Znad hoste čkomi
Varoš se lešči
Rajža za rajskom fticom, letim
Daleč, daleč
Predaleč

Zaspal je nad nad rekom
Senca mu se kupa na srebrni mesečini
Nigdo ga nemre zavustaviti
Nikak se nemre spustiti

Neiztolnačno je to i samemu homo volansu

TOMISLAV RIBIĆ
Varaždin

Čkomina vu hoste

*D*ebeli koreni zviraju z mehke zemle
Puziju črez hostu
Kače su to drvene od čakanja
Prezimec je odjezdil
Vu dol se zavlekel
Jelenu roge slekel

Vu granami ni vetra
Ni pavučine
Ni kreluti ftic ni za čuti
Ne zible se hosta
Ne pripoveda
Čkomi
Kak da je ljudsko bitje

Leži porezana z asfaltom

Maloši zviraju z zemle vu hosti
Skrivleju se i delaju zamke
Nespretnom plenu, tebi i meni
Pak nas zamataju vu pavučinu nakuplene
čkomine
Vu vekivečnu čkomeču hibernaciju

Armagedon

*M*egleni duhi spuščaju se z graba
Zviraju z dravskega rukavca
Z zrušene hiže črnega šamana
Mala cigančica na biciklu prosi
Dajte mi gospon nekaj za pojesti!
Ne peneze, daj mi nekaj za jesti!

Čkomiju semaforji
Zgubili su se vu vremenu
Glasi z hiže pri Dravi teraju meglu
Nemiri kak da zranja z reke
Velki črni val nori
Se je zastalo
I hosta
I vesmir
Semafor
Pes
Človek
Se je najemput tiho

Ova zemla zove se čkomina
I vidim ju na skolke škoplenu
Mráz mi riše bore pod oči

Gda duh hoste zazivle armagedon

Gda veter ziblje šiblje

“*K*ak grane smo na vetru”
prestrašene oči ribje
tiči kaj v času se premetnu
v piruetu, spiralu fletnu

A veter divjak ziblje šibje

Tak rivlemo od sebe den po den
i saki nas na pol preseče
pak zvonec s cirkve zaklingeče
pak šepče da se to je sen

A veter navek ziblje šibje

I zdigneš glavu v nebo vedro
nos ti žeguli pelud od rož
črlene; za vazu porezal bu ih nož
osmeknul se negdo vuz meko bedro

Pri mlake veter šibje ziblje

I unda znaš; se sprehaja
zdamlek je scurela baterija
i mladost i ludost skup odhaja
ne ti ovo svetečka ezoterija

Samo ludi veter i dale ziblje šibje

SLAVICA SARKOTIĆ
Sisak

Libela

(prolaznosti i krhkosti svega)

Čez letnji svilni, svetli zrak
i dan mekek kak mela
tam de cvete lenek i mak
gospocki prleče libela

Sa prozirna, tenke kril
vretence fletno, kačin pastir
čez bajer de se žabjak svil
i nigdo nikomu ne remeti mir

Fletno kak kakva balerina
znad mutne vode, zelene algi
tam de je stužno, omorina
i štrče vrbe mrke kak kolci galgi

Leti libela sim pak tam
v žarki i vruči letnji den
z cirkve zvoni poldan tam, dam, tam
libelin je život krhek kak sen

ZDENKA SOKALIĆ
Sveti Ivan Zelina

Po mere

*P*rekšeno,
Precartano,
Filarsko,
Filistersko,
Fiškalsko,
Fališno,
Napršeno,
Žotocajtlivo,
Z pravicu porečkano,
I kakvo nam još živlejne,
Je i bu...

Balada iz Zagorja

*P*urani na paši, drveni voziček
Črleni kokot, na krovu ftiček.
Race v mlaki i šopane guske
Blato debelo, debelo
I stezice vuske.
Nad štalicom veje oreha
Da blago ima hlada,
Kravicu doji sneha
Lepa, jedra, mlada.
Razbiti glajži v kuruznoj trgatvi,
Potrti obloki na selski čehatvi.
Kustura v kmici otprta,
Kolec s plota prek nečijeg hrpta.
I prekorna reč: kaj ti je?
Včera si z menom pil,
A denes si me zbil.

Vse je to meni nutri v prsih skrito!
Kupica vina z mrzle pilnice,
Purica fina, češnjovke, devenice.
Kobase i šunke pri kleti,
Beli jorgovan kaj je dišal za hmreti.
Fkrađeni kušlec prek meje
Vsi prašnati puti, vsi ledeni zdenci.
Na Cvetnicu drenek žuti,
Od rojžic spleteni venci.

H vuzmeno jutro v poširkani robači
K zornici se dedek otpravlja.
Z bajte se kokot javlja,
Na okolni bregi mužari grmiju,
Kristuš se z groba zdignul, velečasni veliju.
Z krušne peči se kadi,
To kuglof z rozinami diši.
Vse je to meni nutri, v prsih skrito!

Na zidu raspelo vesi,
Pod njim v meltrugi babica kruhek mesi.
Družina ga na blagoslov odnese,
Posvečenega nazaj donese.
Potli ga japa prekriži,
Da navek bu vsega v hiži.
Vsi ti Vuzmi i Božiči,
Vsa ta Nova leta,
Vsi ti bregi, trsje,
Vse to grozdje,
Vse to rujno vino,
I još čudaj tega, grdega i lepega
Je meni v prsih skrito
I Bog zna če bu gda odkrito!

Presečke pralje

(Minalo je točno sto let od Prve vojne. Poklem Prve velike vojne neje se vrnalo devet dečkoŝ z Presečna - kaj ocof i mužof, kaj zaručnikof, kaj oneh koji su se z deklami sam gledeli i namigavali si jesu. A oni kaj su se vrnali, imeli su šrapnele v pljuči i gda su k sebi došli, sam bi čkomeli i kadili. Ili kleli i restiravali. Nesu znali da tomu bu se reklo PTSP.)

Jaj si ga meneka
Meneka si jaj si ga
Jafkale su stare dekle
Dok su prale obujke
I dok canjke prale su
Na obali reke Beje

Si su dečki dalko negdi
V dalki zemli dalki vojni
Plačeju se cujzeki
Gladna su nam pola pusta
Mrzle jesu vapelnice
Žene jaloviju
Jaj si nam ga
Jaj si ga

Joj si ga meneka
Vidle jesu v bistri vodi
Lepe cajte fajne pucke
Kak gospoje kak grofice
Lepše
(prosti Bogek Majka Božja sveti Florek sveti Bastek)
Nek Gospino imele lice

Joj si ga meneka
Vidla selska coprnica:

Došlo bude vreme hudo
Moži buju imeli lica
Kakti kakva teca,
Slabički buju kak preslice
Dva i dva neju skup mogli nesti
Preproteca

Cujze železne jogenj
V nebesa hičeju
Ne se voda piti mogla
Mesec znovič
Bu kervavi

Stigli jesu črni glasi

Meneka si joj si ga
Jafkale su stare mame
Jaj si nami mamam z vami
Jaj si nam ga bez japicah

Tam de zvira mlačna voda
Mlade dekile špricale se
Smejale se smejele se
Vriskale i ščipale se
Jena drugu i same sebe
Zdigale su bele kikle
Zafrknale rukavce
Senjale su tople roke

Jaj si ga meneka
Želim ja si vojaka
Popevale zo sega glasa
Da ih čuju v treče selo
Koji bu me jako štel
I vu vojni senjal iskal

Meneka si jojček ga
Zakaj nazaj mora furtnavek
On mustača frkal bude
Šeptal dok bu cecke stiskal
Liberté, égalité, fraternité, ou la mort!

Joj si nam ga namčeg ga
Tam kre črne grde vode
Zrušel se je sokol moj
Rubeninu perem mu
Naj mu čista bode smrt

Joj si ga meneka
Došli jesu hudi glasi!
Šepčem steplem i restežem nek se vetra i suši
Greheka si stiščem ziblem
Glediju me grdo si
F pojasu sam širom idem
Život znutra riče me
Naj mi ftiček mirno spi.

VALENTINA ŠINJORI
Presečno

Pesmohrana

*K*uražim i drukam of plašlivi den
Slaba mi i lažliva kuraža!
Hranim ga kak i sebe
Dalko od zdravla fletno tek tak vusput
Nekakve kalorije
Hičem vu jega
Sintetičke

Vjutro napol čez sen još malo glasa onostranskoga
Fraga mi se mam zjutra zapisati- i pesmek zgine

Pak sprobavam recepte, a išče
Zabadaf se
Zgibam z posla, skoram natešče

Obed kesno okoli vure pete
Misel na naglo
Krvavo

Zvečeri prekesno fajni obrok
V morju sedopuščenomu- možganomu
Zletavaju se misli brez zadržke z lanca

A denu se bluje od takvoga jelovnika
Respokel bi se od nadutosti

Slekel kikle nekakve lažlive nade
Kratko vusputno retko ništkoristi tkanje
Jer se je to, lepi moj
Jeno veliko
Ups,
Krivi rod
Jena velika gnavaža
A nečem se pitati
Več pak mi je spitavanja navrh one stvari koju
nemam

I zato ne pitam se, veruješ mi,
Sloboda moja, zvirek moj, jezičec moj.
Nešče se skesi nakeheli
Splášjeni skužimo da zvun našejeh skučenosti
spitavajučeh
Svet se kotura čistam vu redu

I plače plače mi se
Ar cajta nemam
Da našopam jaden gingavi den
Reči zdravih gladen.

Začas bu, ljubi, dnevnik

Of čas bi rada:

Da v živlejnu nesem čitala vučila da se ne spitavam
Da nečem i ne senjam
Da sejeno mi je koji je
Vezda pak mislek do toga dopelal me

Štela bi

Da želje su muškoga roda
Da nebreš ih streliti
Da su kak kip, kak rambo i stalone vu jenomu
Da nojsiju te, a ne ti jih
Brez moranja
Teškoga svemirskoga
I prokletstva i sreče znovoga sebedavanja rađanja

Štela bi jempot još bar videti kak je to

Gda žališ radi ničesa
Kaj nesam i šteti
Navek po istih putof biti (ne)viđena

Štela bi se pak veseliti onomu kaj zutra

Kuhati ili kuliko je još do godišnjega
A leta idu i procenti sejednosti ž njimi rasteju
Gasiju se želje kaj da ih matematički širočka je
Secnula-

Zavidi se tam nekojima

Na dobro skorišćenoj predismrtnici

Onoj svetlobi zmedi dveju kmici

A ženi ftici

Štera nojsi želje ženskoga roda ostaje

Zgingavati
Pod rokami
I zdihavati zdihavati
Jafkati i ondak zginati...
Širočku brusiti i pero šiliti
Meštru se veseliti kaj bu zhoblal žalobno drevo
da nagne lagef živlejna
z najbolšim misnim vinom za se svetke i velike
petke

Toge se kupčaju pijane zakorejene
Stalno čepeče helaste žereju žigaju

(Glej, počel bu dnevnik, ljubi,
Aha, a ti pišeš!
Kak, goščjim perom, nalifperom?)

I fletno se bejži, na se strane
(Dej, no, mislim, počel je dnevnik!)
Poslušati šte je koga kak zakaj i kaj
I tak do sporta i vremena i nevremena

A ja ne poslušam
(Skoro bu, ljubi, dnevnik)
Da sebe ne pozabim
Tenjami po jobloku zmišlam imena.

KRISTINA ŠTEBIH
Kuršanec

Ofarbani dnevi

*D*a črni vuglen vrhnem z duše
i nutri se tmina globlje podere
znala bum da nebo nad prsi se nuše
čula kak rodica v droptine se tere

Žoto za klasje med lasi spleto
zeleno za reko vu oko deto
črleno za obraz od tebe lubleni
modro za misel vu globini zdeni

Da zabrenče basi, citre i strune
pozabljeno vuho pobegne tišini
od sajhi čista duša gori k bogu grune
Hosana vezda, hosana na višini!

Pobožen ajngelov let

*Najte mi nuditi oficijelnoga „medicus“ lieka,
meni treba z cajta na cajt pobožen ajngelov let.
Hasne me lieči varaždinska franjevačka apotieka,
vu srcu em duši greje me Rangerov nabožen svet.*

Kak Rangerov ajngel vu staroj freski
prek huste na bregima ja muoram slobodne leteti,
a prhutaji su mi zesda domači i kajkafski,
znad kapielic i cirkvi, tuoplil človečjih hiž em kleti.

Štel bi srednjevekovne ili pak barokizierane prhtati,
znad sakog zagorskoga dvorca i zelene vode Bednje,
onak kak mali ajngeli ober oltarof i vu cirkveni buolti.
Po freskam vu svetim zidam moje su glibuoke senje.

I Pavlinam ja se sklopljenim krelutima klanjam,
tiem vumetnikam-čarobnjakam kaj zarajtali su barok.

V njedrima se čkomeči z Rangerom spominam,
a misel mi kak ajngel vu pobožnem letu prhuta čez vitraj-
oblok.

ANTUN TOMAŠEK
Petrijanec

Pudiši ruožu dišeču

*P*uscani su ploti živlienja
Slak se vleče čez nuoč
Kaj šlajer mladenke
Kak sprevod se vleče
Kaj kača plazi
Vu luknju črnine
Čistam vuglenaste kmice
Čkumina čista čkumina
A hruopec lucki vrišče
Kalež prelejani suozami
Friške rane spira
Vu glibini mega pekla
Ognji mrzli guriju
Tišina dušam šepeče
Pupiefke minulih cajtuv
Vužgani su ploti živlienja
Imiela guoti drievu
I deteči plač zviru
S kmice lačnuga straha
Cecki su zdavna vsehli
Gladuvnuoča puždira srce
I mesec tuli na vuoke
Lačne živuga straha
Sklopi mi oči zdiene
Suonce naj prhne vu kmicu
Zverijak lucki utprietu
Kesi zuobe krvave
Pusluhni dien bez glasa
Pudiši ruožu dišeču
Dusegni samuga sebe
Spud zviezde štere bluodiš

Metuli plivaju

*M*ed nebom i zemlom
plivaju metuli,
levi i desni.
Misli se pozdravljaju
kak latice vu zraku,
ni mesta kmici,
ni mesta mraku.
Se je okupano z soncem,
se se vidi,
ni jena misel ni srameča
saka z sakom tanca,
moj naklon milostiva,
glanc do glanca.
Spoštovana gospoda,
se misli istega roda
od poroda do smrti.
Se letiju,
nisu zap(d)rte,
okupane, friške
otvorene, otprte;
prozirni metuli,
device devičanske,
sakojake
domače, stranske
zvezdane i ministrantske
zlatne i drvene,
ni te cene
ni toga soja,
se se furt razmeju,
kak gospoda od podnaslova.

Cijena: 35,00 kn
ISBN: 978-953-6540-60-0

9 789536 540600